

יירשם-נא ב"דברי הכנסת" שלפחות חבר-כנסת אחד

השמיע השבוע את מחאתו הקיצונית ביותר!

שרהביטחון אמר בחיפה: היילי צה"ל אינם מוכנים לעשות את המעשים האלה. לכן החליטה ישראל לשלוח את מישמר הגבול, שאינו כפוף למוסר של צה"ל, לרוח של צה"ל, שהוא גוף מסוג אחר לגמרי.

בעזה יש כיום יחס ברוטאלי לאוכלוסיה הפה"מפשע. מכות אינן עניין של יום-יום, אלא של שעה-שעה. הכאת עוברים ושבים ברחובות עלידי אנשי מישמר הגבול; הצלפה בשוטמים — זהו מה שקורה עכשיו בעזה.

דברים אלה — אי אפשר להשתיקם בכנסת ישראל. ניתן דוגמה רעה מאוד לפרלמנטים בעולם, אם על דברים כאלה אסור יהיה לדבר אצלנו!

מנחם בגין: אני חושב ששרהחקלאות צריך לעלות על הבמה, ולהגן על כבודם של אנשי מישמר הגבול, שהושפלו היום פעמיים!

חילול ביאת הכנסת

אולם חיים גבתי, שהוא איש חכם ואינו רווף פירסומה, סירב להיענות לדרישת בגין, והוא לא הגיב על דבריו. תחת זאת עשה זאת גרעון האונר, איש ל"ע, התובע של משפט אייכמן — שהוכיח שוב איך חיים בני-אדם בשני מישורים מוסריים שונים — אחד לעצמם ואחד לזולתם.

היה זה האונר שגינה באותו משפט בחריפות את הגרמנים "הטובים", שלא קמו למחות נגד רדיפת היהודים, ושטען כי לחיילים הגרמנים היה אסור להישמע לפקודות מרושעות.

גרעון האונר: ... עליתי לדוכן זה כדי להסתייג בלשון החמורה והברורה ביותר מכמה דברי הנמקה (של אבנרי), שהושמעו כאן, ושיהיה בהם משום עלבון חמור למדינה כולה ולחיל שהיא שלחה כדי להבטיח שלומם של אורחים הנרצחים יום-יום.

אורי אבנרי: קרא-נא את הנאומים שלך במשפט מסויים, על החובה לקום ולומר דברים מסויימים!

גרעון האונר: אינך צריך להבהיר לי חובתי לגבי דברים שלי. מה שנאמר כאן על התפקיד שממלא חיל של המדינה בחירוף-נפש, כדי להגן בראש וראשונה על בני עמם של המרצחים עצמם — זה חילול במת הכנסת.

אורי אבנרי: האם מטרה זו מצדיקה את כל השיטות? האם אתה מוכן לומר שזה מצדיק את כל השיטות?

גרעון האונר: אבקש ממך לא להפסיק אותי. לא הפסקתי איתך. אני אענה לך.

אלחצה הכיתקאות

במושך כל אותו זמן נמשך מאבק סמוי ביני ובין יו"ר הישיבה, איש המערך מרכזי ביבי, בקשר עם ההודעה האישית שביקשתי למסור בעיקבות חילופי-הדברים עם בורג ביום ג'.

לפי חקנון הכנסת, יש להגיש הודעה אישית כזאת בכתב ליו"ר הישיבה, וביום הסמכות לאשר, לפסול או למחוק מתוכה. אחרי ששלחתי לביבי את ההודעה, שהכילה את הפרטים שעליהם העידו העיתונאים הורים, התקיימו חילופי-ספקים כלהלן:

מרדכי ביבי: "אני מבקש מההודעתך תשמיט את הפיסקאות המסומנות (שהכילו את הפרטים), אך תוכל לומר כי הינך מוכן למסור פרטים בפורום שתזמין אליה. אינני יכול להרשות להעלות את הדברים האמורים, שהינך רוצה להציגם כעובדות, שאין עדות להם פרט לאותם האנשים שסיפרו לך".

אורי אבנרי: "הדברים פורסמו הבורק בעולם הזה, אחרי שעברו צנזורה, איני מוכן להשמיטם מן ההודעה".

מרדכי ביבי: "אני מצטער שלא להיענות לפנייתך, ואם הינך ממשיך לעמוד על דעתך אני איני יכול להרשות את ההודעה כפי שהיא, ואתה יכול לפנות ליו"ר הכנסת בנידון".

אורי אבנרי: "אין לי ברירה אלא לקבל את החלטתך, תוך כדי מחאה" (אמנן זכרוני פנה בינתיים ליו"ר הכנסת, ראובן ברוק, אך גם זה סירב לאשר את השמעת הפרטים, בטענה שלא אני עצמי ראיתי אותם, אל עיתונאים אחרים.)

בסוף הישיבה עליתי על הדוכן ומסרתי את ההודעה הבאה. (המילים המסומנות באותיות דקות מהחזת את הקטע שנפסל עלידי ביבי, ואתן לא קראתי, יש להזכיר שוב שדברים אלה פורסמו באותו בוקר בעולם הזה, אחרי שעברו צנזורה):

אורי אבנרי: אתמול האשים אותי שר-הפנים, מר יוסף בורג, במסירת מידע כוזב על המתרחש כעת בעזה.

שרהפנים יוסף בורג: איפה היתה המילה "כוזב"?

אורי אבנרי: מסירת מידע "לא נכון".

שרהפנים יוסף בורג: "לא מדוייק".

אורי אבנרי: אתה אמרת "לא נכון".

במסגרת הריכוז על חוק כלי-היריה, הבעתי את מחאתי על פעולות מישמר הגבול בעזה, הסותרות את המוסר של צה"ל. הקדמתי לכך גינוי תקיף למעשה הנפשע של הפדאיון, שרצחו את ילדי ארורו והבעתי את הדיעה כי יחס ברוטאלי לאוכלוסיה אך יעזור לפדאיון.

מכיוון שהשר האשים אותי, בתשובה על כך, במסירת מידע ש"אינו נכון", והצטרף לדרישה של חברי-הכנסת ישראל בן-מאיר שאביע צער על דברי, הריני מוצא לנכון לקבוע:

פנו אלי כתיבים של העיתונות הורה, ביניהם עיתונים וכלי-תיקשורת אחרים מן המכובדים ביותר בעולם, שחזרו זה עתה מביקור בעזה ללא ליחי, כשהם מוועזעים ונתרדים ממה שראו כמו עיניהם.

גרעון האונר: אפשר לקבל שמת?

אורי אבנרי: אני מוכן להופיע בפני כל מוסד שיומין אותי, ולהביא את הדברים הללו. אבל ברשות היושבי-ראש אני יכול להוסיף ולהגיד: היו שם כתיבי סוכנות הידיעות הצרפתית, השבועון נובל אוברזרוטור ועיתונאים אמריקאיים. בין השאר סיפרו לי שתוך כדי בדיקות זיהוי עוברי-אורח מיקריים, הצליפו שוטרי מישמר הגבול בשוטיועור במזדהים, ללא שום פרובוקציה, כן הרביצו בהם באלות ארוכות.

נער שחילק גליונות של גירוסלם סוסט נעצר עלידי גיפי מישמר הגבול, ועיתוני פורודו ברחוב. כשניסה לאסוף אותם, הוכה באלה על זרועו השמאלית. כששעונו נפל על הכביש, דרך עליו אחד השוטרים.

בבית-החולים ישפעה בעזה ראו הכתיבים ילדה בת 9, שנפצעה בטעות מיריות אנשי מישמר הגבול, שעה ששידורי ישראל מצאו לנכון לדווח על המיקרה כעל פציעת "אשה צעירה". ילד בן 12 שכב באותו בית-חולים, כשהוא טובל משטף-דם פנימי, כתוצאה מטיפול אנשי מישמר הגבול. בעת ביקור הכתיבים באותו בית-חולים, נתנו הרופאים טיפול לשבעה מאנשי המקום, שקיבלו זה עתה מכות מ"שוטרי מישמר הגבול".

(המשך מעמוד 37)
הזמנות לטעון שהואשמי במסירת מידע כוזב, דבר המעניק לי, לפי תקנון הכנסת, את הזכות להשיב במיסגרת הודעה אישית. החלטנו לעשות זאת למחרת היום.

"אי-אפשר להשתיק בכנסת!"

כך הגענו ליום ד', בבוקר הופיע העולם הזה, עם הדיווח המפורט על המתרחש בעזה. ובאותו יום עמדה על סדר-היום הצעה של איש גח"ל, חיים לנדאו, לדון בהפגנת אנשי קיבוץ כרם-שלום, מול רפיח, נגד ההתיישבות הסיפוחיסטית על אדמת רצועת-עזה. את ההפגנה ערכו חניכי תנועת העולם הזה, אנשי קבוצת שי"ח, שהצטרפו כגרעין לכרם-שלום.

בינתיים הצטרפה גם רקי"ח למחאתנו על הנעשה בעזה. כדי שנוכל להעלות את העניין, נמנענו מהצבעה. תחילה נימק וילנר את הימנעות רקי"ח, במילים חריפות שעוררו סערה ממושכת. אחר-כך בא תורי. דברי נשמעו בשקט יחסי — ובסעם הראשונה הגיעו הדברים במלוא משמעותם לידיעת עשרות חברי-הכנסת, העיתונות, הרדיו — וחברי הממשלה. שרהחקלאות, חיים גבתי, הציע להסיר את הצעת לנדאו מסדר-היום — אך תוך כדי כך הוא העלה על נס את ההתיישבות ברצועת-עזה ובצפון-סיני, בנאום סיפוחיסטי מובהק. לכן פתחתי:

אורי אבנרי: הייתי מציע בעצמי להסיר את ההצעה מסדר-היום, והייתי מצביע בעד הצעת השר, לולא ההנמקה של השר, שהיא כמגמה הפוכה מהגישה שעל פיה ביקשתי להסיר את הדברים.

בנימין הלוי: השר גינה את ההפגנה (של אנשי כרם-שלום).

אורי אבנרי: בדיוק. השר גינה את ההפגנה, והצדיק את ההתיישבות. אני מצדיק את ההפגנה, ומגנה את ההתיישבות.

לדבריו של חבר הכנסת לנדאו: אין צורך להסביר מדוע אני נמנע מהצדקת גישתו. אנני עליהם רק משפט אחד.

מי שמשוה את גבול מדינת ישראל, שהיה קיים במשך עשרים שנה, שנתקבל במשפט העמים, לקו הפסקת-האש של היום, הרי הוא עוור לאוייבי ישראל לערער

את גבול ישראל ומצדיק את קו הפדאיון, האומר שגם הגבול הקודם של ישראל אינו מעוגן בחוק הבינלאומי, ויש להחזירו לקו 1948. אני מזוהר מפני הגישה הזאת.

ולדבריו של כבוד השר: בין מי למי הריכוז?
נכון שמפ"ם מסתייגת כנראה מאותם אנשי כרם-שלום, שערכו את ההפגנה. **אנו חושב שאלה הם אנשי מצפון. אני מכיר אחרים מזהם. אני מתגאה בכך שאנשים היושבים בגבול, והנרשאים בעומם הביטחוני מזה שנים רבות, נוקטים בקו מצפוני זה.**

אסתר רזיארניאור: קו מצפוני

אורי אבנרי: אף אחד מהם אינו איש "מצפון". הם שייכים, או אודהים, תנועה חלוצית מפורזת בשם שי"ח.

לעומתם ראינו גם את המתיישבים בפיתחת-רפיח. ראינו אותם בטלחיויה. מי הם? שאלו כל אחד מהם בטלחיויה: "למה אתם יושבים כאן?"

התשובות היות: מפני שיש כאן הנחות במס הכנסה, מפני שאין לנו דרך אחרת להשיג בית. אף אחד מהם לא אמר: אני יושב כאן מפני שזה מעשה חלוצי. אף לא אחד!

אין אפשר להשוות את תושבי כרם-שלום וניר-יצחק — חלוצים אמיתיים, כולנו מכירים אותם — עם אנשים אלה, הבאים מטעמים אופורטוניסטיים לגמרי? למה הובאו לשם? בגלל תחבולה מסוקפקת, חסרת-שחר, של מי שחושב שאפשר לנהוג עכשיו לפי שיטות של שנת 1905 או שנת 1925, ואפשר להשפיע על הכרעות בינלאומיות עלידי כך שמתיישבים במקום מסויים. כאילו אנו חיים עכשיו בתקופת תל-חי של שנת 1920! זהו אבסורד גמור, אנאכרוניזם מוחלט.

אי-אפשר לנתק את ההתחמרות של "ההתיישבות" הזאת מהמצב הכללי ברצועת-עזה היום.

ישנה מערכה גדולה של טירור ברצועת עזה, טירור המכחן נגד יהודים ונגד ערבים. והנה באה ההתיישבות הזאת. מי שהיום מיישב אנשים בעזה, או כפיתחת רפיח, או בצפון סיני — הריהו עושה את מלאכת הפדאיון. אני קובע זאת בלי שום הסתייגות.

מי שאומר ל-350 אלף הערבים בעזה: עומדים מחר לספח אתכם נגד רצונכם למדינת ישראל — הריהו משכנע אותם לתמוך במי שלוחם בישראל, וגם כאמצעים פפוליים.

כתוצאה מכך הוחמר מצב הביטחון בעזה מאוד. קרה המעשה הנורא של רצח ילדי ארורו. אני חושב שכולנו מתגאים בדברים שאמר האב השכול עצמו, בעצם שעת הוועד הטרנזיטורא: אני לא שונא את האנשים האלה.

אחרי זה החלו נוהגים במדיניות הנקראת "יד חזקה". מה פירוש "יד חזקה"?

מה שחילי צה"ל לא רוצים לעשות, שולחים את אנשי מישמר הגבול לעשות.